

De weg naar huis

Eerder verschenen van Juliën Holtrigter
bij De Harmonie

Het verlangen te verdwalen

Het stiltere register

Het feest van de schemer

Snijderseiland

Raadselwater

De sprong van de vis

Juliën Holtrigter
De weg naar huis

Uitgeverij De Harmonie
Amsterdam

Voor Julien en Olive

HOOG WATER

Hoog water

Het ware beter zich te vervelen in deze wereld
dan zich de pleuris te werken.

Je leunt achterover en baant je een weg door
het woud van je kronkelzieke gedachten.

Je opent je laptop en klapt hem weer dicht.
Gek, in een uurtje gedaan waarvoor je vroeger

een week nodig had, je bent globaal op de hoogte.
Maar wat weet je? Dat de aarde verdroogt.

De bel klinkt. De pakjesbezorger weet het heel zeker:
dit hebt u besteld, u mag hier een krabbeltje zetten.

De zon kroont de wolken, de bomen juichen.
Geniet, roept de buurman, zo lang het nog kan.

Het etiket vermeldt *Vouwboot*, je naam en adres.
Terugsturen wordt ten strengste ontraden.

We komen bij zinnen, de wal keert het schip.
verzekert de buurman.

Kameel

Ik kocht een robot die alles deed wat ik vroeg
behalve dat ene: mijn ziel een opdonder geven.

Zodra ik hem startte begon hij te spuien, de archivaris
die almaar uitpakt, jongleert met citaten,
non-stop met antwoorden strooit.

Meer inspiratie vond ik achter de Hema:
een aftandse kameel wierp veel stof op, gaapte geweldig,
knielde gedienschtig en bood me een lift aan.

Het beest, vast ontsnapt uit een circus,
droeg me de stad uit en verder en verder, richting woestijn.
Om weer te aarden?

O raadsel!

Kon ik de duider maar uit zijn cel laten halen
om mijn droom te verklaren.

De verloren zoon

Ik ben een robot, een vette machine
met een matglazen oog en een bloedrode tong,
ik kan alles aanzien zonder een traan te laten,
de hand uit het puin, de lege blik van een vrouw,
de afranseling van een kind.

De film waarin ik acteer loopt dag en nacht,
thuis, op straat, in cafés, stations, overal.
Ik ben mijn selfie, een schim van mezelf, doorzeefd
met programma 's, formats en frames.

Mijn wereld is fictie, constructie en representatie,
iets kan echt zijn of namaak, wat echter, wat nepper,
een kwestie van vage gradatie, mijn blik wordt
voortdurend gestuurd: ga lekker zitten, kijk
oppervlakkig en koop altijd onder de kostprijs.

Ik zit op de nek van de naaister, de plastic sorteerder,
het stenen bikkende kind en ik weet het niet eens.
Ik ben een robot, een kille machine.
Kon ik maar opstaan, naar huis gaan.

Wat geschreven staat

Gezwicht voor het verlangen in vreemde steden
verloren te lopen zwalk ik door nauwe straten.
In de verte davert de snelweg, dichtbij bespelen

zon en wind oude muren, licht danst met schaduw.
Een mereleitje ligt op de keien, ongeschonden,
uit de bek van een ekster gevallen, ik zag het.

Patserswagens op de trottoirs, telefonerende hanen
die cijfers opvoeren en vette winsten beloven.
Dik betaald, dat wel, maar slavenarbeid.

Hotel du Gard. Kamer met douche en toilet op de gang.
De avond valt en grote woorden komen naar boven
zoals altijd ver van huis: verlangen, liefde, gemis.

Van alles wat je onthoudt weet je dat het voorbij is,
vergeeld, achterhaald. Wat je vergeet kom je
onverwacht tegen: de donkere kant van jezelf.

Schrijf het allemaal op voordat het verdwijnt.
Wat staat geschreven, heeft plaatsgevonden:
in een stad, in een straat, in je hoofd.

Alles is nieuws

Een dreun, brekend glas.
Een vage gestalte staat bij mijn bed.
Vrees niet, hoor ik zeggen. Ik schrik.
Maar straatgeluiden geven te kennen dat alles
marcheert. Ik kijk op mijn smartphone:
een soapster heeft haar gezicht laten liften,
een prijsstier brak los en de koning heeft jeuk.
Alles is nieuws en wordt overbelicht.

Engelen zie je niet meer, die schuilen in boeken.
Wel verschijnen er nieuwe profeten die aanschurken
tegen de buik van het volk.
Van gelukkig toeval moet je het hebben, dat iemand
je tegen het lijf loopt die zegt niets te vrezen,
er is iets op komst.
Maar wat?
Zoiets als een crisis, het einde
en wat daar dan op volgt.